

СПІШУ ПОДЯКУВАТИ ДОЛІ

У сірості проходять дні за днями,
Шикуються у тижні й місяці,
Вони прощаються байдуже з нами
І тануть у імлі, як в молоці.

Бо це всього прості відрізки часу,
Земля накручує собі їх на осі,
А ми лише частинки біомаси,
Що виникають в проміжках часів.

Кипить ця маса в вічному вертепі,
А кожен в ньому йде своїм життям,
Постійно потрапляючи в халепи,
Мов кинуте природою дитя.

Та часто дні дарують епізоди –
Проталини зі світлом і теплом,
І ми чекаєм нової нагоди
Побути з нам подібними разом.

Подібні нам – це в першу чергу люди,
Яких ми зустрічаємо щодня
На вулицях, в приміщеннях – повсюди,
Але лиш ті, що духом нам рідня.

Поніжитись, як сонцем, спілкуванням,

Запам'ятати потім між років
І дружбу вірну і палке кохання,
Немов джерельну чистоту струмків.

Нехай нас доля розведе навіки,
Нажаль вирішувати їй за нас...
А нові дні, летітимуть без ліку,
Вкладаючись у невблаганний час.

Та я спішу подякувати долі
За ті моменти, що вона дала,
За всі: і за болючі і без болю,
Й за те, що їх прожить допомогла.

Дата написання вірша: 2022-07-13